

POSTANOWIENIE SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (piąta izba)
z dnia 10 marca 2005 r. *

W sprawie T-184/01

IMS Health, Inc., z siedzibą w Fairfield, Connecticut (Stany Zjednoczone), reprezentowana przez N. Levy'ego, J. Temple'a-Langa, solicitors, oraz R. O'Donoghue, barrister,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, początkowo reprezentowanej przez A. Whelana, É. Gippiniego Fourniera oraz F. Siredey-Garnier, następnie przez A. Whelana, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana,

* Język postępowania: angielski.

popierana przez

NDC Health Corp., poprzednio National Data Corp., z siedzibą w Atlancie, Georgia (Stany Zjednoczone), początkowo reprezentowaną przez I. Forrester, QC, F. Fine'a, solicitor, adwokatów C. Price'a oraz A. Gagliardiego, następnie przez adwokatów C. Price'a, J. Bourgeois oraz F. Fine'a, w końcu przez F. Fine'a,

przez

NDC Health GmbH & Co. KG, z siedzibą w Bad Camberg (Niemcy), początkowo reprezentowaną przez I. Forrester, QC, F. Fine'a oraz M. Powella, solicitors, adwokatów C. Price'a oraz A. Gagliardiego, następnie przez F. Fine'a, adwokatów C. Price'a oraz J. Bourgeois, w końcu przez F. Fine'a,

oraz przez

AzyX Deutschland GmbH Geopharma Information Services, z siedzibą w Neu-Isenburg (Niemcy), początkowo reprezentowaną przez adwokatów G. Vandersandena, L. Leviego oraz D. Dugois, następnie przez adwokatów G. Vandersandena oraz L. Leviego,

interwencji,

mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2002/165/WE z dnia 3 lipca 2001 r. w sprawie zastosowania procedury z art. 82 WE (sprawa COMP D3/38.044 — NDC Health/IMS Health: środki tymczasowe) (Dz.U. L 59, str. 18),

**SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (piąta izba),**

w składzie: M. Vilaras, prezes, F. Dehousse i D. Šváby, sędziowie,

sekretarz: H. Jung,

wydaje następujące

Postanowienie

Okoliczności powstania sporu

- 1 IMS Health, Inc. (zwana dalej „IMS”), spółka prawa amerykańskiego, w wielu krajach oferuje usługi polegające na dostarczaniu informacji przedsiębiorstwom sektora produktów farmaceutycznych i leczniczych.

- 2 Na terytorium Niemiec IMS prowadzi działalność za pośrednictwem swego oddziału IMS Health GmbH & Co. OHG. Świadczy ona zainteresowanym laboratoriom farmaceutycznym usługę polegającą na dostarczaniu danych dotyczących sprzedaży regionalnej. Usługa ta oparta jest na strukturze modułowej zwanej „strukturą 1860 modułów”, która odpowiada podziałowi niemieckiego terytorium na 1860 stref geograficznych służących ustaleniu danych o sprzedaży środków leczniczych.

- 3 Uznając, że niektóre spółki — w tym konkretnym przypadku Pharma Intranet Information AG (zwana dalej „PII”) oraz AzyX Deutschland GmbH Geopharma Information Services (zwana dalej „AzyX”) — wykorzystywały powielenie struktury 1860 modułów, IMS wszczęła postępowania sądowe z tytułu naruszenia jej praw autorskich przed Landgericht Frankfurt-am-Main (zwany dalej „Landgericht Frankfurt”). Postępowania te wszczęte zostały przeciwko PII w dniu 26 maja 2000 r., a przeciwko AzyX w dniu 22 grudnia 2000 r.

- 4 Postanowieniem z dnia 12 października 2000 r. Landgericht Frankfurt zakazał PII wykorzystywania struktury 1860 modułów. Postanowieniem z dnia 27 października 2000 r., potwierdzonym wyrokiem z dnia 16 listopada 2000 r. Landgericht Frankfurt zakazał PII wykorzystywania również struktur 2847 modułów oraz 3000 modułów, a także każdej innej struktury tego typu pochodzącej od struktury 1860 modułów. Postanowienie z dnia 12 października 2000 r. oraz wyrok z dnia 16 listopada 2000 r. utrzymane zostały w mocy przez Oberlandesgericht Frankfurt-am-Main (zwany dalej „Oberlandesgericht Frankfurt”) odpowiednio w dniu 17 września 2002 r. oraz w dniu 19 czerwca 2001 r.

- 5 Po nabyciu PII przez NDC Health Corp (poprzednio National Data Corp.), spółkę prawa amerykańskiego (zwaną dalej „NDC”), prowadzącą od tego momentu działalność na terytorium Niemiec za pośrednictwem swego oddziału NDC Health GmbH & Co. KG, taki sam zakaz wydany został w stosunku do NDC postanowieniem Landgericht Frankfurt z dnia 28 grudnia 2000 r. potwierdzonym wyrokiem z dnia 12 lipca 2001 r.

- 6 Postanowieniem z dnia 28 grudnia 2000 r. Landgericht Frankfurt zakazał również AzyX dostarczania, wprowadzania na rynek lub oferowania danych opartych na strukturze 1860 modułów. Landgericht Frankfurt potwierdził to postanowienie wyrokiem wydanym w dniu 15 lutego 2001 r.
- 7 Równolegle do tych postępowań NDC i AzyX zwróciły się do IMS z prośbą o odpłatne udzielenie licencji na wykorzystanie struktury 1860 modułów. IMS odmówiła udzielenia licencji odpowiednio w dniu 28 listopada 2000 r. oraz w dniu 28 maja 2001 r.
- 8 W tych okolicznościach NDC wniosła w dniu 19 grudnia 2000 r. skargę do Komisji w oparciu o art. 82 WE.
- 9 W następstwie tej skargi w dniu 3 lipca 2001 r. Komisja wydała decyzję 2002/165/WE w sprawie zastosowania procedury na podstawie art. 82 WE (sprawa COMP D3/38.044 — NDC Health/IMS Health: środki tymczasowe) (Dz.U. L 59, str. 18, zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”).
- 10 W decyzji tej Komisja stwierdziła, że istnieje domniemanie nadużycia w rozumieniu art. 82 WE, w takim zakresie, w jakim IMS odmówiła udzielenia licencji na wykorzystanie struktury 1860 modułów. Ponadto Komisja stwierdziła prawdopodobieństwo poważnej i nieodwracalnej szkody dla interesu ogólnego. W odniesieniu do tego wskazała, że konkurenci IMS, tj. NDC i AzyX narażeni byli na konieczność wycofania się z rynku niemieckiego, gdyby nie udzielono im licencji.

- 11 Z tych powodów Komisja podjęła decyzję o zastosowaniu środków tymczasowych w formie skierowanego do IMS zarządzenia tymczasowego o przyznaniu bez zwłoki i bez dyskryminacji wszystkim przedsiębiorstwom obecnym na rynku usług dostarczania danych o sprzedaży regionalnej w Niemczech licencji na wykorzystanie struktury 1860 modułów.

Postępowanie i żądania stron

- 12 W dniu 6 sierpnia 2001 r. IMS wniosła, na podstawie art. 230 akapit czwarty WE, skargę o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji.
- 13 Oddzielnym pismem złożonym tego samego dnia w sekretariacie Sądu IMS wniosła także, na podstawie art. 242 WE i 243 WE, o zawieszenie wykonania zaskarżonej decyzji do czasu rozstrzygnięcia przez Sąd w przedmiocie skargi.
- 14 Postanowieniem z dnia 10 sierpnia 2001 r., wydanym na podstawie art. 105 § 2 regulaminu Sądu, sędzia orzekający w przedmiocie środka tymczasowego tytułem zabezpieczenia zawiesił wykonanie zaskarżonej decyzji do czasu wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie środka tymczasowego (postanowienie Prezesa Sądu z dnia 10 sierpnia 2001 r. w sprawie T-184/01 R IMS Health przeciwko Komisji, Rec. str. II-2349).

- 15 Postanowieniem z dnia 26 października 2001 r. Prezes Sądu zawiesił wykonanie zaskarżonej decyzji (postanowienie Prezesa Sądu z dnia 26 października 2001 r. w sprawie T-184/01 R IMS Health przeciwko Komisji, Rec. str. II-3193). Wskutek odwołania NDC postanowienie to zostało utrzymane w mocy postanowieniem prezesa Trybunału z dnia 11 kwietnia 2002 r. w sprawie C-481/01 P(R) NDC Health przeciwko IMS Health i Komisji, Rec. str. I-3401.

- 16 Postanowieniem prezesa trzeciej izby Sądu z dnia 5 lutego 2002 r. AzyX, NDC oraz NDC Health GmbH & Co. KG dopuszczone zostały do sprawy jako interwenienci popierający żądania Komisji.

- 17 Postanowieniem z dnia 26 września 2002 r. prezes trzeciej izby Sądu zawiesił postępowanie w niniejszej sprawie do czasu wydania przez Trybunał orzeczenia w sprawie pytań prejudycjalnych dotyczących wykładni art. 82 WE przedłożonych przez Landgericht Frankfurt w ramach postępowań sądowych toczących się w Niemczech pomiędzy IMS a NDC.

- 18 W dniu 13 sierpnia 2003 r. Komisja wydała decyzję 2003/741/WE w sprawie zastosowania procedury z art. 82 WE (sprawa COMP D3/38.044 — NDC Health/IMS Health: środki tymczasowe) (Dz.U. L 268, str. 69, zwana dalej „decyzją z dnia 13 sierpnia 2003 r.”), mocą której uchyliła zaskarżoną decyzję.

- 19 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 16 września 2003 r. Komisja wniosła do Trybunału o umorzenie niniejszego postępowania i na poparcie swego wniosku przedłożyła kopię decyzji z dnia 13 sierpnia 2003 r. Komisja wniosła także o obciążenie każdej ze stron własnymi kosztami postępowania.

20 Dla ustalenia, czy niniejsza sprawa winna zostać umorzona, strony zostały poproszone o pisemne ustosunkowanie się do wniosku.

21 W swoich uwagach dotyczących wniosku o umorzenie postępowania złożonych w sekretariacie Sądu w dniu 28 listopada 2003 r. IMS wniosła do Sądu o:

— oddalenie w całości wniosku Komisji oraz obciążenie Komisji — przy wydawaniu orzeczenia w postępowaniu głównym — kosztami postępowania, włączając w to koszty związane z przedłożeniem niniejszych uwag;

— ewentualnie, w przypadku uwzględnienia wniosku Komisji, o obciążenie tejeż kosztami postępowania.

22 W swych wspólnych uwagach w przedmiocie wniosku o umorzenie postępowania złożonych w sekretariacie Sądu w dniu 4 listopada 2003 r. NDC i NDC Health GmbH & Co. KG stoją na stanowisku, że postępowanie w sprawie wniosku o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji należy umorzyć i wnoszą o obciążenie każdej ze stron własnymi kosztami postępowania.

23 W uwagach do wniosku o umorzenie postępowania, złożonych w sekretariacie Sądu w dniu 14 października 2003 r., AzyX uściśla, że nie ma do przedłożenia szczególnych uwag, ale wnosi o nieobciążanie jej własnymi kosztami.

- 24 W dniu 29 kwietnia 2004 r. wskutek odesłania prejudycjalnego Trybunał wydał wyrok w sprawie C-418/01 IMS Health, Rec. str. I-5039.
- 25 W dniu 8 czerwca 2004 r. w trybie środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 64 regulaminu stronom postępowania zadano szereg pytań w kwestii zakresu decyzji z dnia 13 sierpnia 2003 r. Odpowiedziały one na nie w wyznaczonych terminach.

W przedmiocie wniosku o umorzenie postępowania

Argumenty stron

- 26 Komisja we wniosku o umorzenie postępowania stoi na stanowisku, że niniejsza skarga stała się bezprzedmiotowa.
- 27 W swej odpowiedzi na pytania zadane przez Sąd w dniu 8 czerwca 2004 r. w kwestii zakresu decyzji z dnia 13 sierpnia 2003 r. Komisja uściśliła, że decyzja ta opiera się na okolicznościach powstałych po wydaniu zaskarżonej decyzji. Wskazuje ona zatem, że wskutek tego decyzja z dnia 13 sierpnia 2003 r. sama w sobie nie ma charakteru retroaktywnego.

- 28 Komisja utrzymuje tym niemniej, że zaskarżona decyzja nie wywołała żadnych skutków prawnych. Podnosi po pierwsze, że zaskarżona decyzja nakładała jedynie środki „tymczasowe” i tym samym nie opierała się na definitywnym potwierdzeniu naruszenia art. 82 WE. Po drugie Komisja zaznacza, że zaskarżona decyzja była zawieszona w całym okresie jej potencjalnego zastosowania.
- 29 Dla Komisji jedynym wyobraźalnym skutkiem prawnym byłby ten, który mógłby ciążyć na niemieckich sądach w ramach postępowań krajowych. Jednakże Komisja stoi na stanowisku, że nie należy kontynuować niniejszego postępowania, i podkreśla, że w tym konkretnym przypadku zaskarżona decyzja nie może już wywoływać skutków dla tych sądów, z uwagi na jej uchylenie dokonane decyzją z dnia 13 sierpnia 2003 r. Dla Komisji nie ma wskutek tego ryzyka istnienia sprzecznych decyzji naruszających zasadę pewności prawa.
- 30 Ze swej strony IMS uważa, że w tym konkretnym przypadku postępowanie nie powinno być umorzone.
- 31 Po pierwsze IMS uważa, że uchylenie zaskarżonej decyzji nie spowodowało zatarcia jej skutków prawnych. Przypominając, że umorzenie postępowania może być orzeczone, gdy dany akt został w całości uchylony lub gdy akt został zastąpiony przez późniejszy akt, także zaskarżony, skarżąca uważa, że postępowania sądowe mogą w dalszym ciągu mieć swój przedmiot, jeżeli uchylona decyzja nadal wywiera skutki prawne, w szczególności gdy uchylenie ma skutek jedynie na przyszłość. IMS dodaje, że ponieważ dokonane uchylenie nie ma retroaktywnego skutku, umorzenie postępowania w tym konkretnym przypadku odebrałoby jej wszelką możliwość kwestionowania ważności i skutków zaskarżonej decyzji.

- 32 Po drugie IMS uważa, że zasadność zaskarżonej decyzji stanowiłaby element mający znaczenie w rozstrzygnięciu sporów zawisłych przed niemieckimi sądami i przypomina w tej kwestii swoje postępowania toczące się przeciwko NDC. IMS wskazuje w tym kontekście na fakt, iż NDC wysuwa argument, według którego zgodnie z oceną *prima facie* zaskarżonej decyzji IMS nadużyła swej pozycji dominującej, odmawiając jej udzielenia licencji. IMS dodaje ponadto, iż NDC mogłaby podnieść, że pomiędzy 3 lipca 2001 r. a 13 sierpnia 2003 r. zaskarżona decyzja nie była uchylona ani nie stwierdzono jej nieważności i że uprawniona była ona do otrzymania licencji w tym okresie. Odwołując się do wyroku Trybunału z dnia 14 grudnia 2000 r. w sprawie C-344/98 *Masterfoods i HB, Rec. str. I-11369*, IMS uważa, że sądy niemieckie mogłyby mieć wątpliwości, jeżeli chodzi o kierunek rozstrzygnięcia w sytuacji, w której ani nie stwierdzono by nieważności zaskarżonej decyzji, ani nie byłaby ona uchylona ze skutkiem retroaktywnym. IMS podnosi w końcu, że pytania prejudycjalne przedłożone Trybunałowi przez *Landgericht Frankfurt* nie podejmowały niektórych zagadnień wysuwanych w skardze o stwierdzenie nieważności.
- 33 Po trzecie IMS twierdzi, że względy ekonomii postępowania uzasadniają oddalenie wniosku o umorzenie postępowania. IMS uważa w tej kwestii, że zachowuje ona interes w kontynuowaniu postępowania o stwierdzenie nieważności z uwagi na fakt, że narażona jest na ryzyko bycia w przyszłości adresatem aktów podobnych do zakwestionowanego aktu. IMS zauważa zresztą, że Komisja miała zawsze odmawiać wypowiedzenia się w sprawie odroczenia dochodzenia, tzn. w sprawie zakończenia postępowania. IMS uważa w końcu, że istnieje niebezpieczeństwo, iż NDC lub inne przedsiębiorstwa posłużą się zaskarżoną decyzją przy ewentualnym wniosku o wydanie licencji.

Ocena Sądu

- 34 Swym wnioskiem o umorzenie postępowania Komisja podnosi kwestię incydentalną, którą należy, w oparciu o art. 114 § 3 regulaminu, rozstrzygnąć bez otwierania procedury ustnej, z tego względu, że Sąd zgromadził wystarczający materiał w sprawie.

- 35 Należy stwierdzić, że w toku instancji decyzją z dnia 13 sierpnia 2003 r. Komisja wyraźnie uchyliła zaskarżoną decyzję.
- 36 Z uzasadnienia decyzji z dnia 13 sierpnia 2003 r. wynika, że dokonane „uchylenie”, jak to podkreśla Komisja, nie ma charakteru retroaktywnego oraz że należy z tego powodu uważać wyżej wspomnianą decyzję za uchylającą *ex nunc* zaskarżoną decyzję.
- 37 W tych okolicznościach zaskarżona decyzja nie ma już wiążących skutków prawnych w stosunku do skarżącej od momentu wejścia w życie decyzji z dnia 13 sierpnia 2003 r.
- 38 Jednakże, wedle orzecznictwa, strona skarżąca może zachować interes w stwierdzeniu nieważności aktu uchylonego w toku instancji, jeżeli stwierdzenie nieważności tego aktu może samo w sobie mieć konsekwencje prawne (zob. postanowienie Sądu z dnia 14 marca 1997 r. w sprawie T-25/96 *Arbeitsgemeinschaft Deutscher Luftfahrt-Unternehmen i Hapag-Lloyd przeciwko Komisji*, Rec. str. II-363, pkt 16 i przywołane orzecznictwo).
- 39 W tym konkretnym przypadku skarżąca utrzymuje właśnie, że zachowała interes w domaganiu się stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji w odniesieniu do jej skutków prawnych w okresie poprzedzającym decyzję o uchyleniu.
- 40 Tymczasem należy przypomnieć, że wykonanie zaskarżonej decyzji zostało zawieszony, najpierw postanowieniem Prezesa Sądu z dnia 10 sierpnia 2001 r., później postanowieniem Prezesa Sądu z dnia 26 października 2001 r. Zaskarżona decyzja nie mogła zatem wywołać skutków prawnych pomiędzy zawieszeniem jej wykonania po raz pierwszy, tj. dniem 10 sierpnia 2001 r., a wejściem w życie decyzji z dnia 13 sierpnia 2003 r.

- 41 Wydaje się, że jedynym okresem, w którym zaskarżona decyzja wywoływała skutki prawne, jest okres pomiędzy jej wejściem w życie a zawieszeniem jej wykonania. Jednakże analiza zgromadzonego w sprawie materiału pokazuje, że o ile zapoczątkowane zostało wykonanie zaskarżonej decyzji, to nie wyniknął z niego żaden skutek tego rodzaju, by uzasadnić istnienie interesu w domaganiu się stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji.
- 42 I tak z art. 2 zaskarżonej decyzji wynika, że nałożenie obowiązku udzielenia licencji przewidzianego w art. 1 tej decyzji możliwe było jedynie na wniosek konkurentów IMS oraz po dojściu do porozumienia co do opłaty licencyjnej do uiszczenia, ewentualnie po dokonaniu ekspertyzy.
- 43 Z akt sprawy wynika, że po wydaniu zaskarżonej decyzji konkurenci IMS, w tym przypadku AzyX i NDC, złożyli wniosek o udzielenie licencji. Strony nie mogły się porozumieć co do stosownych opłat licencyjnych i rozpoczęto procedurę wyboru eksperta. Jednakże wskutek postanowienia wydanego przez Prezesa Sądu w dniu 10 sierpnia 2001 r. procedura ta się nie zakończyła, a Komisja odroczyła powołanie eksperta.
- 44 Poza sporem jest zatem to, że w oparciu o zaskarżoną decyzję skarżąca nie była zmuszona do udzielenia licencji któremuś ze swoich konkurentów i że nie może już ona dziś być do tego zmuszona na tej samej podstawie, jako że zaskarżona decyzja została uchylona w dniu 13 sierpnia 2003 r.
- 45 Tak samo poza sporem jest to, że okresowa kara pieniężna przewidziana w art. 3 zaskarżonej decyzji nie mogła być stosowana w odniesieniu do rozważanego okresu i już nie będzie mogła być stosowana, z uwagi na uchylenie wyżej wspomnianej decyzji.

- 46 Jeżeli chodzi o argumenty skarżącej związane z losem spraw sądowych zawisłych w Niemczech oraz z uwzględnieniem wyroku w sprawie Masterfoods i HB, pkt 32 powyżej, należy wskazać, że celem tego wyroku było zapobieżenie jakimkolwiek ryzyku niezgodności pomiędzy rozstrzygnięciami sądów krajowych a decyzjami Komisji. Tymczasem wystarczy przypomnieć, że zaskarżona decyzja usunięta została ze wspólnotowego porządku prawnego w dniu 13 sierpnia 2003 r. oraz że to ryzyko niezgodności w tym konkretnym przypadku nie istnieje. Sądy niemieckie mają zatem całkowitą swobodę decyzyjną; nie można także zapomnieć, że zaskarżona decyzja miała w każdym razie za przedmiot jedynie środki tymczasowe.
- 47 Należy dodać, że z przyczyn przywołanych już w pkt 40, 44 i 45 powyżej żadne skutki prawne zaskarżonej decyzji nie występują. Okoliczność, że konkurenci skarżącej w Niemczech lub inne zainteresowane podmioty mogliby w danym przypadku liczyć — na podstawie samego tylko faktu wcześniejszego istnienia zaskarżonej decyzji — na uzyskanie licencji lub odszkodowania, jest samo w sobie bez wpływu na sytuację prawną skarżącej.
- 48 Wreszcie jeżeli chodzi o argument IMS, według którego mogłaby ona w przyszłości być adresatem aktu identycznego z aktem zakwestionowanym, Sąd zwraca w każdym razie uwagę, że sytuacja skarżącej może się zmienić w danym przypadku jedynie wskutek decyzji innych niż decyzja zaskarżona, których ewentualne zakwestionowanie spowodowałoby postępowania sporne inne niż niniejsza skarga o stwierdzenie nieważności.
- 49 Z tych wszystkich powodów należy stwierdzić, że IMS nie przedstawiła żadnej okoliczności pozwalającej na stwierdzenie, że mimo uchylecia zaskarżonej decyzji zachowuje ona interes w stwierdzeniu jej nieważności. Wynika z tego, że niniejsza skarga stała się bezprzedmiotowa i że należy umorzyć postępowanie w niniejszej sprawie.

W przedmiocie kosztów

- 50 Komisja stoi na stanowisku, że każda ze stron winna ponieść własne koszty postępowania w takim zakresie, w jakim zakwestionowana decyzja została uchylona wskutek istotnej zmiany okoliczności. Uchylenie to, zdaniem Komisji, nie oznacza, że zmieniła ona swe początkowe stanowisko w sprawie co do istnienia *prima facie* nadużycia pozycji dominującej. Co więcej, uchylenie to nie podważa ani oceny kryterium pilnego charakteru, ani rozważenia interesów dokonanego w zaskarżonej decyzji, ani też adekwatności zastosowanych w niej środków tymczasowych.
- 51 IMS natomiast uważa, że Komisja winna zostać obciążona kosztami postępowania w tej instancji. Stoi ona na przede wszystkim na stanowisku, że względna wartość zarzutów podniesionych początkowo przez strony pozwala Sądowi na dokonanie swobodnej oceny w przedmiocie kosztów. IMS odsyła tu mianowicie do postanowienia z dnia 26 października 2001 r. w sprawie IMS Health przeciwko Komisji, pkt 15 powyżej. Ponadto IMS uważa, że byłoby słuszne i sprawiedliwe, by Komisja została obciążona kosztami postępowania, i wyjaśnia co do zasady, że niniejsza sprawa i popełnione błędy naraziły ją na znaczne koszty.
- 52 Zgodnie z brzmieniem art. 87 § 6 regulaminu w przypadku umorzenia postępowania rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów zależy od uznania Sądu.
- 53 Trzeba tu wskazać, że Komisja uchyliła zaskarżoną decyzję wskutek zmiany okoliczności, które doprowadziły do jej wydania, tj. stanu konkurencji. Ani decyzja z dnia 13 sierpnia 2003 r., ani materiały dołączone do akt sprawy nie pozwalają na stwierdzenie, że Komisja przyznała, iż zaskarżona decyzja dotknięta była nieważnością w odniesieniu do zarzutów podniesionych przez skarżącą.

- 54 Należy również przypomnieć, że na mocy art. 107 § 4 regulaminu postanowienia wydane przez sędziego orzekającego w przedmiocie środków tymczasowych mają charakter tymczasowy i nie wpływają na rozstrzygnięcie Sądu co do istoty sprawy.
- 55 Sąd stoi na stanowisku, że poprzez obciążenie każdej ze stron jej własnymi kosztami, włączając w to koszty wynikłe z postępowania w sprawie zarządzenia środków tymczasowych, w sprawiedliwy sposób ocenione zostaną okoliczności tej konkretnej sprawy.

Z powyższych względów

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI (piąta izba)

postanawia:

-
- 1) **Postępowanie w sprawie zostaje umorzone.**
- 2) **Każda ze stron ponosi własne koszty, włączając w to koszty wynikłe z postępowania w sprawie zarządzenia środków tymczasowych.**

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 10 marca 2005 r.

Sekretarz

H. Jung

Prezes

M. Vilaras